

ΔΙΑΒΟΗΤΗ ΣΟΠΡΑΝΟ

Όλοι συνήθως ξέρουμε κάποιον ή κάποια που πιστεύει ότι τραγουδάει καλά. Όταν η πίστη του αυτή αρχίζει να μην έχει καμμία επαφή με την πραγματικότητα τότε την κάθε προσπάθειά του ακολουθούν μειδιάματα ή ακόμη και γέλια από τους γνωστούς του. Αυτή είναι σε γενικές γραμμές η περίπτωση της Φλόρενς Φόστερ Τζέκινς, μιάς πλούσιας Αμερικανίδας κυρίας της υψηλής κοινωνίας και προστάτιδας των καλών τεχνών και ιδίως της μουσικής.

Η Φ.Φ.Τζέκινς έζησε στα τέλη του 19^{ου} και αρχές του 20^{ου} αιώνα, στην Αμερική και ενώ στην αρχή ξεκίνησε σαν μία λάτρης της μουσικής αναλαμβάνοντας τα έξοδα σημαντικών συναυλιών, σε κάποια φάση της ζωής της πίστεψε πως μπορούσε η ίδια να κάνει καριέρα ως σοπράνο κολορατούρα. Την ιστορία της Φλόρενς στους μουσικόφιλους κύκλους στην Νέα Υόρκη της δεκαετίας του 1940 αφηγείται η κινηματογραφική ταινία «Φάλτσο Σοπράνο» με την Μέρυλ Στρηπ στον πρωταγωνιστικό ρόλο.

Η Φλόρενς τραγουδούσε σε ιδιωτικά κοντσέρτα στα σαλόνια και σουαρέ της εποχής με τρόπο ανυπόφορο για τους ακροατές. Την ερμηνεύει με εξαιρετικό γούστο η Μερυλ Στρηπ κάνοντάς την να μοιάζει με τον βασιλιά που είναι υπερήφανος για τα καινούργια του ρούχα. Είναι ερμηνεία εξ' ίσου καλή με αυτή που έδωσε η Στρηπ όταν ενσάρκωσε την Μαργκαρετ Θάτσερ ή την πρωτοπόρο του γυναικείου κινήματος Έμιλιν Πάνκχερστ. Ο Χιού Γκράντ παίζει τον ανεκτικό σύζυγό της, ο οποίος είναι και αρχηγός της «αυλής» της. Είναι ένας αποτυχημένος θεατρικός ηθοποιός που δεν χαλάει κανένα χατήρι της Φλόρενς και την αγαπάει ειλικρινά με αποτέλεσμα να φτιάχνει έναν πολύ συγκινητικό ρόλο.

Ο σκηνοθέτης Στήβεν Φρήαρς μας περιγράφει μιά άσχημη, δυσλειτουργική κατάσταση. Επειδή ήθελαν τα λεφτά της και τις γνωριμίες της μεγάλα ονόματα της μουσικής εκείνης της εποχής κατάπιναν την υπερηφάνεια τους και έκαναν υποκλίσεις στην Φλόρενς, την κολάκευαν, πάντα σε στενό κύκλο, και έκαναν πως δεν πρόσεχαν το πόσο κακή τραγουδίστρια ήταν.

Εκείνη, γεμάτη αυτοπεποίθηση εξ' αιτίας της στενής σχέσης της με μουσικούς πραγματικούς σταρ της εποχής έπινε το γλυκό φάρμακο της δημοσιότητας και του

σχετικού γοήτρου που αυτή δημιουργεί, δίνοντας κοντσέρτα σε κλειστούς κύκλους, την ίδια στιγμή που οι ακροατές προσπαθούσαν να κρύψουν τα γέλια τους σαστισμένοι από το σκάνδαλο. Η ιστορία της Τζέκινς μπορεί να παρέμενε γνωστή μόνο σε έναν στενό κύκλο αν δεν έπαιρνε την καταστροφική απόφαση να δώσει μιά δημόσια συναυλία στο Κάρνεγκι Χάλ. Εκεί την περίμεναν όλοι οι κακεντρεχείς κριτικοί των μεγάλων εφημερίδων της εποχής και εκεί αρχίζει η κωμικοτραγική της ιστορία.

Είναι δύσκολο από μια πρώτη ματιά να πούμε γιατί μας απασχολούν οι κακές αποφάσεις και οι αυταπάτες μιας φάλτσας «ντίβας». Η απάντηση είναι απλή και προκύπτει από το γεγονός ότι ο Φρήαρς και η Στρήπ αποδίδουν με κάποια πίκρα το αληθινό γεγονός ότι η αντίληψή της για την μουσική ήταν πολύ καλή και η αγάπη της για την τέχνη απολύτως γνήσια. Είναι αυτή της η αγάπη που την κράτησε ζωντανή και όχι οι αυταπάτες για την «ωραία» της φωνή.

Ο πρώτος της σύζυγος ήταν πολύ γυναικάς και της είχε μεταδώσει σύφιλη, τα συμπτώματα της οποίας πάλευε να νικήσει σ' όλη της την ζωή. Σε κάποιο σημείο η Φλόρενς αναφέρεται στην αποτυχημένη προσπάθεια του αγαπημένου της δεύτερου συζύγου να γίνει ένας σοβαρός θεατρικός ηθοποιός, λέγοντας εμπιστευτικά. «Είμασταν αναγκασμένοι να του κρύψουμε τις κριτικές». Είναι ένα σημείο με έντονη την τραγική ειρωνεία.

Παραδόξως, δεν είναι ο τύπος που παρουσιάζεται ως ένοχος για την κοροϊδία που εισέπραξε η Φλόρενς. Σωστά ή λανθασμένα ο τύπος εμφανίζεται ως παράγων ενάρετης συμπεριφοράς αρνούμενος να συνεχίσει την υποκρισία και διακηρύττοντας πανηγυρικά της έλλειψη ταλέντου της. Εδώ πρέπει να τονίσουμε ένα σοβαρό σημείο. Ίσως η Τζέκινς, εκτός από ανέκδοτο για στενό κύκλο να ήταν και το κόκκινο πανί για όσους μισογύνηδες ήθελαν να βγάλουν το άχτι τους μπουχτισμένοι από τις ντίβες της όπερας και του κινηματογράφου της εποχής. Αυτός ο μισογυνισμός υπάρχει μέχρι τις μέρες μας.

Εκτός από αυτό, ας αναλογισθούμε για λίγο, πόσο όλοι λατρεύουμε να μισούμε τους ανθρώπους που επιδίδονται στο τραγούδι σε διαγωνισμούς ταλέντων όπως το X-factor ή το Voice.

Η ταινία δεν κάνει λάθος ούτε μιά νότα. Ο Στήβεν Φρήαρς παίζει απόλυτα σιγουρα, μέσα στα όρια ενός συναισθηματικού χαρακτήρα που ο ίδιος επέλεξε. Κλείνει με μιά συγκινητική σκηνή όπου επικρατεί η λύπη εξαιρετικά δοσμένη από τον Χιου Γκράντ ο οποίος σε κάποια στιγμή λέει ότι όταν περάσει η φιλοδοξία στον άνθρωπο, τότε αρχίζει να ζει πραγματικά. Συνολικά μιά υψηλοτάτου επιπέδου ψυχαγωγία.

Υ.Γ. Όσοι θέλουν να ακούσουν το πόσο φάλτσα ήταν η Φλόρενς ας αναζητήσουν στο You Tube μια σπάνια ηχογράφηση της Φλόρενς σε δίσκο 78 στροφών. Florence Jenkins audio recording.